

«Déu parla: la Paraula de Déu»

1. Què és la Paraula de Déu?

- El centre de la catequesi és la Paraula de Déu. La tenim en la Bíblia. Les parts de la Bíblia: Antic i Nou Testament. Tota ella ens parla de Déu, de l'experiència de Déu que han fet el poble d'Israel fins arribar a Jesús i a la primera comunitat cristiana.
- El cristianisme no és, amb propietat, una **«religió de llibre»**. El Llibre no és Déu.
- El cristianisme, si de cas, és una **religió de la Paraula** així, en majúscula: això sí!
- I la **Paraula és una Persona**, és Déu mateix que parla.
- És **Paraula lloada** en molts moments del mateix **Nou Testament**:
 - **1Te 2,13**: «Per part nostra, donem contínuament gràcies a Déu, perquè quan vau rebre la paraula de Déu que us anunciàvem, la vau acollir no com a paraula humana, sinó com allò que és en realitat: paraula de Déu, que actua eficaçment en vosaltres, els qui creieu.»
 - **He 4,12**: «La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; discerneix les intencions i els pensaments del cor.»
 - **Jm 1,22-25**: «Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos. Perquè el qui escolta la Paraula i no la posa en pràctica s'assembla a un home que contempla la seva pròpia cara en un mirall: es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de la cara que feia. En canvi, el qui s'emmiralla en la llei perfecta, la llei de la llibertat, i hi persevera -no pas escoltant-la i després oblidant-la, sinó posant-la en pràctica-, aquest serà feliç de practicar-la.»
- **Avui**, la Paraula és una **Paraula escrita**. Però és una **Paraula inspirada**. Valor de la inspiració.
- Per això podem dir que **és Déu qui parla**: Paraula de Déu! Paraula del Senyor! diem en ser proclamada.
- I és Déu que **parla en l'Església**. Perquè **és ella qui me la dóna**, si no, no l'hauria conegut mai.
- I **Déu parla bàsicament en la litúrgia**, en la celebració.
- És, doncs, **l'Església la que em dóna la Paraula**.

- **El valor dels evangelis.** Els símbols dels evangelistes (estan posats al capdamunt de les 4 columnes del baldaquí de l'església de Sant Feliu) ve d'Ap 4,1-9.
- Com es busquen les cites?
 - Abreviatures.
 - Capítols.
 - Versets.
 - L'ordre dels llibres.

2. Unes petites claus de lectura

- La primera pregunta sempre és **“què diu”**. I no és fàcil.
- Per arribar a saber **“què em diu”**. És a dir, què és el que Déu m'està dient ara i aquí a mi o a nosaltres.
- La referència necessària a saber **qui ho escriu**: l'autor material.
- L'altra de conèixer **per a qui ho escriu**.
- Uns mínims de coneixements sobre **com s'han escrit els evangelis**. Lc 1,1-4 i Ac 1,1-2.
- Cal establir, doncs, **un “diàleg” amb el text**. Així el text parla.
- Així anem fent que **la Paraula esdevingui encarnada**, carn de la nostra carn.
- I nosaltres mateixos acabem essent Paraula de Déu encarnada, i així ens llegeixen els altres. Nosaltres parlem de Déu en la nostra vida, i amb la nostra manera de ser i de fer.
- “Vosaltres sou els nostres llibres”, deia Agustí.
- Però sobretot cal entendre, per acabar, la **Primera Carta de Sant Joan 1,1-4**

«¹ Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ² ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. ³ A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. ⁴ Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa.»